

Naturninjaerne

Skrevet af Marie på 11 år.

Del 1. Augusta:

Jeg kører et stykke kartoffel rundt i sovsen. Det er bearnaisesovs, min yndlings, så jeg sørger for at tage lidt rigeligt på.

”Skal vi se nogen nyheder efter maden?” spørger mor. Hun har lige tygget et stykke salat færdig og har et lille stykke siddende fast mellem sine fortænder.

Åh, jeg hader at se nyheder. Det er så ubehageligt med alt det der er galt.

”Las os se nogen nyheder efter maden, og Augusta, spis nu den kartoffel, eller sovseklump, hvad man nu skal kalde det,” brummer min far. ”Sovseklump”, føj for et ord. Alligevel fører jeg gaflen op til min mund.

”Augusta, spis nu op, så vi kan se nyheder!” Min mor ser lidt strengt ned på mig.

”Ja, ja, men jeg vil jo nok gerne nyde min livret ikke?” svarer jeg surt.

”Augusta, du har fem sovsede kartofler liggende på din tallerken, og vi har spist i 45 minutter” brummer far.

”Så lad mig dog spise, seriøst!” Irriteret stikker jeg gaflen i en ny kartoffel og kører den i cirkelbevægelser i sovsen.

”Augusta, nyhederne venter på dig!” kommer det fra Mikkel.

”Gud, hvor er du sjov!” vrænger jeg.

Lidt efter sidder vi alligevel alle sammen i sofaen og ser nyhederne.

”Godaften og velkommen til TV-avisen. Nye undersøgelser har bekræftet, at unges skærmforbrug er steget, og Danmarks unge ligger i toppen af Europas unge. Vi har talt med professor Ida Aki som er bekymret over udviklingen”. Billedet skifter til en dame som jeg kan regne ud er såkaldte ”Ida Aki”.

”Ida, hvorfor er du bekymret over unges skærmforbrug?”

”Jo, altså, unges skærmforbrug har allerede formået at stige lidt i løbet af 2024 og især i 6 klasse, som kommer meget lidt ud i naturen...” 6 klasse?? Min årgang. Okay det skal der gøres noget ved. Noget. Et eller andet. Helst noget genialt. Ikke for at blære mig, men jeg er også ret genial, så jeg skal nok finde på noget. Jeg rejser mig så diskret så muligt, men far opdager det.

”Augusta hvad skal du?” spørger han, og så kigger mor og Mikkel selvfølgelig også. Tak far, superhjælpsomt!

”Jeg synes bare TV-avisen er kedelig” mumler jeg.

”Så smut du med dig” Far kigger på mig og laver en viftebevægelse, fordi jeg åbenbart står foran fjernsynet.

”Ej, Frank nu ser vi alle lige fjernsyn” kan jeg høre min mor sige, men jeg er allerede på vej væk. Skal ikke nyde mere af den samtale. En genial plan har nemlig allerede fundet plads i mit hoved.

Da jeg igen sidder på værelset, hiver jeg computeren frem. Jeg tænder den og logger ind på mig og Konrads beskeder og taster en sms ind til Konrad.

Augusta: Hey Konrad, har noget TOTALT vigtigt. Hos mig inden skole i morgen? Pls. Gusse (:

Konrad: Hvad er det? Hvad er det? kom nu Gusse (:

Augusta: Noget projekt om natur. Og mobiler. Okay? Kan du egentlig komme over nu? Som i nu, nu?

Konrad: Jeg kan ikke teleportere, så jeg kan ikke komme nu, nu, men måske om fem minutter.

Klokken er altså også 19:30.

Augusta: Ved det, spørger også lige selv.

Konrad: Kan godt.

Augusta: Kan ikke! DUMME FORÆLDRE! Men ses i morgen hos mig...

Konrad: Ja! Glæder mig (:

Augusta: Okay du får planen nu. Vi skal stjæle klassens mobiltelefoner. Hvis ikke de har dem, vil de måske komme til at være mere ude i naturen. Så kan de i hvert fald ikke ligge og stene den hele dagen. Altså vi låner dem jo bare. I morgen i skolen. Jeg skal komme fem minutter for sent sammen med dig. Klassen har musik, så de er i musiklokalet. Jeg kan tage mobilbakken fra bordet og hen i mit skab, hvor jeg låser dem inde. Imens jeg gør det, holder du vagt. Vi pjækker resten af dagen, så ingen får at se vi har været inde i klassen. Vi tager til købmanden og fejrer med is og sodavand.

Del 2. Konrad:

Jeg står foran Augustas hus. Hendes geniale plan skal åbenbart starte om fem minutter, ovre i skolen. Vi skal komme for sent i skole. Det er okay, men vi skal stjæle telefoner. Lidt nervepirrende. Døren til hendes hus bliver åbnet, og Augusta kommer ud.

”Hey, Konrad, er du klar til at holde vagt?” råber Augusta,

”Sådan da, men jeg tænkte på om vi ikke skulle kalde os naturninjaerne?” spørger jeg,

”Hvorfor det?” Augusta kigger undrende på mig.

”Det er et fedt navn, please, ellers gider jeg ikke holde vagt!” Jeg siger det for sjov, men jeg vil virkelig gerne have vi hedder naturninjaerne. Det er et fedt navn, synes jeg.

”Okay, så hedder vi det.” Augusta svinger op på sin cykel og sætter farten op. Jeg følger efter. Det går op for mig, HVOR nervøs jeg egentlig er. Skolen er bare lige rundt om hjørnet fra Augustas hus, så hvis vi holder tempoet, er vi der om tre minutter senest. Så kommer vi nok kun 7 minutter for sent. På den anden side er det jo meningen vi kommer for sent, så det er vel fint.

”Augusta, skriver vores lærere ikke hjem til vores forældre hvis vi kommer for sent? Og pjækker hele dagen?” spørger jeg.

”Hm, det har jeg ikke lige tænkt over. Vi finder på noget” svarer Augusta og drejer ind imod skolen.

Vi går op imod indgangen, og hen til klassen.

”Jeg skal bare holde vagt, ikke?” spørger jeg.

”Jeg tror det er bedre hvis jeg holder vagt... det tror jeg bare” siger Augusta.

”Så jeg skal stjæle dem?” spørger jeg.

”Ja, du skal *låne* dem, og hvis jeg siger: ”Ej Konrad, ikke læg dine ting nu, vi skal ned i musik,” så slip mobilene og kom ud til mig.” svarer Augusta.

”Okay, så gør jeg det.” Vi har gennemgået planen lidt på beskeder, men ikke meget, og jeg ved ikke lige så meget, for jeg skulle jo bare holde vagt. Alligevel smutter jeg ind ad døren. Bakken med telefoner står på katederet, og jeg snupper den. Mit skab står bagerst i klassen, og jeg skubber mobilene derind og låser. Så løber jeg hurtigst muligt ud til Augusta igen. Jeg ser op ad gangen. Hele klassen kommer gående med musiklærer Jesper i spidsen. Nu har de opdaget os, så hvordan skal mig og Augusta nu pjække?

”Hvad laver I her?” spørger Jesper.

”Ikke noget. Vi kom bare lidt for sent” skynder Augusta sig at sige.

”Sæt jer, ind i klassen!” Jesper griner, men ser alligevel irriteret ud.

”Ja selvfølgelig” kvækker jeg.

Da vi alle er kommet ind, ser Jesper hen på katederet. Der hvor telefonerne lå.

”Hvad fanden, lagde jeg den ikke lige her?” Jesper kigger ud over klassen.

”Jo, du gjorde Jesper, det så jeg.” Josefine rækker hånden op, og selvom hun ikke bliver taget, taler hun.

”Okay, nu går jeg lige en runde, og så spørger jeg, jer om nogen af jer har taget mobilene, og ellers så snakker jeg med ledelsen. De vil muligvis ringe til politiet, så ved I det her

er *alvorligt*.” Jesper siger det strengt. Jeg får straks ondt i maven. De første børn siger nej til Jesper. Augusta siger også bare sådan ”Næ”. Så når Jesper til mig.

”Konrad, har du taget mobiltelefonerne?” spørger Jesper. Jeg ser ned i bordet. Så ser jeg hen på Augusta. Hun mimer ”nej” med munden. Så ser jeg også på Jesper.

”Nej” kvækker jeg. Jesper kigger lidt mærkeligt på mig og går så videre. Der er heldigvis ikke videoovervågning i klassen, eller på gangen. Da Jesper har nået alle og kun fået nej, stiller han sig op ved katedere, og slår i bordet.

”Okay, så ingen af jer har meldt sig, så sådan er det. Så må jeg op og snakke med ledelsen, og imens kan I øve jer i sange på denne her hjemmeside.” Jesper viser hjemmesiden og skriver på kridttavlen, hvad man skal søge på. Så forlader han klassen. Jeg sidder tilbage med ondt i maven. Hvad hvis en mobil ringer? Eller hvis Jesper vil tjekke skabet? Augusta kommer hen til mig.

”Kan vi lige snakke?” Hun ser direkte på mig.

”Selvfølgelig” svarer jeg lettet. Da vi står ude på gangen, begynder Augusta straks at tale.

”Du brugte 10 sekunder, inden du svarede, da Jesper spurgte. Seriøst, var det så svært? Hvad hvis vi bliver afsløret? Hvor er du dum!” Augustas øjne lyner.

”Sorry, jeg har bare svært ved at lyve, okay?” Jeg kan godt høre det lyder for surt, og jeg ville ønske jeg kunne tage det tilbage igen, men nu er det ude.

”Jeg klarer bare resten selv!” Augusta drejer om på hælen og går ind i klassen. Så kommer Jesper gående ned af gangen. Han ser direkte på mig.

”Konrad nu spørger jeg dig igen. Er det dig der har taget de mobiltelefoner?” Jespers blik borer sig ind helt ind i mine tanker, og jeg kan bare ikke holde det ud.

”Ja.” mumler jeg. ”Men det var også Augusta.”

Del 3. Augusta:

”Augusta, kommer du lige herud et øjeblik, og taler med mig og Konrad?” Jesper træder ind i klassen. Konrad? Åh for fucking helvede, Konrad. Jeg smiler ikke tilbage til Konrad, selvom han smiler til mig. Jeg skal vide hvad det her handler om først.

”Konrad har fortalt, at I har taget mobiltelefonerne. Det har I nok en rigtig god forklaring på?” Jesper ser vredt på mig.

”VI VILLE JO FOR HELVEDE BARE HJÆLPE NATUREN. HVIS VI TOG DERES MOBILTELEFONER, LÅ DE IKKE OG FUCKING STENEDE HELE DAGEN!” skriger jeg. Jeg kunne bare ikke holde det inde. Konrad er bare så dum og fake.

”Det er en meget fin tanke, Augusta og Konrad, men jeg håber I har tænkt over hvor alvorligt det er. Jeg vil kalde jeres forældre ind til en samtale, men jeg synes, at først giver I mig telefonerne, og derefter går vi ud i naturen og laver noget hyggeligt hele klassen.” Jesper smiler. Jeg smiler ikke. Konrad henter telefonerne, og Jesper låser dem inde i et skab ude på gangen.

”Hey, undskyld Augusta.” Konrad ser direkte på mig.

”Undskyld... jeg opførte mig ikke i orden.” Jeg kigger op på Konrad.

”Det er okay. Men nu skal vi ud og finde nogen planter!” Konrad griner.

”Det er lige hvad vi skal” Jeg løber efter Konrad ud.

”SPISER” råber Morten og ser på en kantarel. Jeg griner og smiler til Emma. Hun ruller med øjnene, men ikke noget surt.

”Ja, det er rigtigt, Morten, man *kan* virkelig spise kantareller”

”Det var virkelig hyggeligt at finde planter hele klassen ude i naturen.” Konrad slikker på sin is. Selvom der måske ikke var meget at fejre, havde vi en god dag, og klassen har nok også lært at sætte pris på at være i naturen.

”Ja, meget, meget, gange uendeligt, hyggeligt” jeg tager en slurk af sodavanden og lægger mig på stenen.

”Måske skal vi til en næste gang sætte målene lidt lavere” foreslår Konrad.

”Måske... til en næste gang” mumler jeg og ser op i solen. Denne her dag vil jeg aldrig glemme.

Skrevet af Marie på 11 år.